

Arrest

nr. 166 085 van 19 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 14 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TOYE, loco advocaat Z. CHIHAOUI, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) G.(...), verklaart de Indiase nationaliteit te bezitten en van sikh origine te zijn. U werd geboren op 21 juli 1974 in Mayo Patti (in Kapurthella) of Padiana (in Jalandhar) in de deelstaat Punjab. U ging er naar school. U werkte later als vrachtwagenchauffeur. In 1990 verhuisde u van uw dorp naar Ghandi Dham in Kandal Gujarat. U woonde er tot 2001. U bent niet getrouwd. U was lid van de organisatie 'Dal Khalsa'. U hielp mensen die arm waren en gaf ze eten. In de jaren 1989 en 1990 begon de Indiase overheid jonge sikh-mannen te doden. Ze doorzochten huizen en vermoordden de jonge mannen. Ze waren op zoek naar terroristen. Op een dag kwamen de autoriteiten u zoeken bij u thuis maar er was niemand aanwezig. U werd gezocht omdat u eten gaf aan iemand van de 'Khalistan commando force'

en omdat iemand van B'abbar Khalsa' vaak bij u langskwam. U verhuisde daarop naar Gujarat. In 2001 kwamen de autoriteiten u opnieuw op het spoor en kwamen ze nogmaals langs maar u was weer niet aanwezig. Er waren ook aanklachten tegen u ingediend. U besloot te vertrekken. In 2001 verliet u India. U ging eerst naar Moskou waar u drie maanden verbleef, vervolgens ging u naar Wit-Rusland waar u drie maanden vastzat, nadien keerde u terug naar Moskou. Vervolgens ging u naar Oekraïne en zat u opnieuw drie maanden vast. U keerde terug naar Rusland. Vervolgens vertrok u in 2002 of 2003 naar Slowakije, Oostenrijk, Italië, Frankrijk om in 2003 in België aan te komen. U diende verschillende aanvragen tot machtiging van verblijf in België in. Op 6 oktober 2005 vroeg u verblijf aan op grond van art. 9 ter van de Vreemdelingenwet, dit werd op 8 november 2005 negatief afgesloten, op 8 mei 2006 vroeg u een tweede keer verblijf aan op grond van art. 9 ter van de Vreemdelingenwet deze werd negatief afgesloten op 4 augustus 2006, waarna u opnieuw een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9 ter aanvroeg, deze werd negatief afgesloten op 6 december 2012. U vroeg daarnaast op 11 februari 2010 verblijf aan op grond van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet en dit werd u tijdelijk toegekend op 25 oktober 2012. Uw verblijf werd echter beëindigd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 oktober 2013. Op 16 november 2015 werd u aangetroffen in illegaal verblijf en opgesloten in het gesloten centrum van Brugge met het oog op een repatriëring naar India. Op 21 december 2015 werd er een repatriëring voorzien maar deze werd geannuleerd omdat u zich hiertegen verzette. De volgende dag, op 22 december 2015, heeft u asiel aangevraagd. Bij terugkeer naar India vreest u opgepakt te worden door de politie wegens uw problemen uit het verleden. U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag. Uw raadsman legde op 21 december 2015 enkele krantenartikels neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

Op 08/02/2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw asielaanvraag was immers laattijdig en uw ingeroepen vrees nietaannemelijk. U diende beroep in tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde bovenstaande beslissing op 04/03/2016.

Op 21/03/2016 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseert zich hierbij op bovenstaand relaas zonder nieuwe elementen op te werpen. U beweert weet te hebben van een andere Indiër die nadat hij teruggestuurd werd naar India, gearresteerd werd. U verklaart dat uw familie in Canada woont. U verwijst naar een schrijven van uw Belgische advocaat.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U wist uw vrees in het verleden niet aannemelijk te maken en daar u nu geen nieuw element neerlegt is deze vrees nog steeds niet aannemelijk. Uw algemene verwijzing naar een Indiër die na terugkeer naar India gearresteerd werd, voegt hier niets aan toe. Uiteindelijk gaat het hier enkel om zeer algemene informatie die u niet kunt staven, noch kunt u een band met uw persoonlijke situatie aantonen. Uw bewering dat uw familie in Canada woont voegt hier niets aan toe. Uw advocaat voegt enkele artikels toe aan uw asielaanvraag. Het gaat hier echter om zeer algemene informatie, die niets concreets toevoegt aan uw dossier.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3EVRM werd aangetoond: aanvraag art.9.3 dd. 08/10/2005 door DVZ negatief afgesloten op 08/11/2005, aanvraag art 9.3 dd. 08/05/2006 door DVZ negatief werd afgesloten op 04/08/2006, aanvraag 9ter dd. 03/07/2006 negatief werd afgesloten door DVZ op 06/12/2012, het verblijfsrecht (sinds 25/10/2012) ten gevolge van aan,vraag 9bis dd. 11/02/2010 beëindigd werd door DVZ op 02/10/2013. .

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken:

- (1) Bestreden beslissing dd. 6 april 2016
- (2) Kosteloze rechtsbijstand

- (3) Sikhisme (wikipedia)
- (4) US Commission on International Religious Freedom – Annual Report 2015
- (5) “Indian Police Massacre Unarmed Sikhs Protesting Desecration of Scriptures”
- (6) “WSO concerned by ongoing arrest and detention of Sikhs in Punjab”
- (7) “Punjab Police Torture Sikh Youth in Desecration Case, For Protesting Against Sukhbir Badal”
- (8) Dal Khalsa (International) (Wikipedia)
- (9) Dal Khalsa (TRAC)
- (10) “Punjab Police: Beyond the bounds of the law”
- (11) “Violent Deaths and Enforced Disappearances During the Counterinsurgency in Punjab, India”
- (12) “India: Treatment of Sikhs in Punjab”
- (13) “India: Punjab Case Shows Need for Anti-Torture Law”
- (14) “Concern for continuing human rights violations in Punjab: WSO”
- (15) UNHCR – Interpreting Article 1 of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees
- (16) UNHCR – Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 april 2016 als eerste middel een schending aan van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en geeft aan wel degelijk nieuwe elementen te hebben bijgebracht, met name algemene rapporten van Human Rights Watch, US Commission on International Religious Freedom en UNHCR. Hieruit blijkt luidens verzoeker dat een bepaalde kwetsbare groep – waar hij toe behoort – in India op systematische wijze wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke of vernederende behandelingen of zelfs foltering en meent dat deze stukken, hoewel algemeen van aard, voldoende zijn om het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM aan te tonen, aangezien deze algemene stukken betrekking hebben op de systematische praktijk en de kwetsbare groep waarvan verzoeker deel uitmaakt.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 EVRM en onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 3 EVRM, herhaalt verzoeker dat hij in India het voorwerp zal uitmaken van een vernederende of onmenselijke behandeling en mogelijk zelfs foltering, aangezien hij deel uitmaakt van een religieuze minderheid waarvan de fundamentele rechten op systematische wijze geschonden worden en aangezien hij in het verleden lid was van een separatistische organisatie. Verzoeker verwijst naar algemene informatie die hij bij zijn verzoekschrift voegt omtrent de organisatie Dal Khalsa waar hij vroeger lid van was, evenals informatie aangaande het sikhisme en de algemene situatie van Sikhs in India.

Verzoeker stelt rapporten van Human Rights Watch, US Commission on International Religious Freedom en UNHCR te hebben aangebracht om aan te tonen dat hij lid is van een kwetsbare groep, zijnde een Sikh die lid is van een separatistische organisatie, welke in India op systematische wijze op een onterende dan wel onmenselijke wijze behandeld wordt en meent, conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, te hebben aangetoond dat hij een reëel risico op ernstige schade, zijnde foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, loopt in geval van een terugkeer naar India. Hij vervolgt dat verwerende partij nagelaten heeft om na te gaan of de algemene rapporten aantonen of er in India al dan niet sprake is van een systematische vernederende of onmenselijke behandeling van een kwetsbare groep waar verzoeker deel van uitmaakt, zijnde Sikhs met een separatistisch gedachtengoed en meent dat, aangezien het aan de verwerende partij toekomt om een begin van bewijs aan een deugdelijk en diepgaand onderzoek te onderwerpen en om iedere gereede twijfel weg te nemen, de beslissing tot niet-inoverwegingname van de nieuwe asielaanvraag in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord is.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Deze beslissing werd bij 's Raad arrest nr. 163 539 van 4 maart 2016 bevestigd.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de

desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.3. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag verwijst verzoeker slechts naar de elementen die hij aanhaalde in het kader van zijn vorige asielaanvraag. Hij legt geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en legt geen nieuwe documenten neer.

2.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers huidige tweede asielaanvraag niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

Zo wordt opgemerkt:

“(…) Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U wist uw vrees in het verleden niet aannemelijk te maken en daar u nu geen nieuw element neerlegt is deze vrees nog steeds niet aannemelijk. Uw algemene verwijzing naar een Indiër die na terugkeer naar India gearresteerd werd, voegt hier niets aan toe. Uiteindelijk gaat het hier enkel om zeer algemene informatie

die u niet kunt staven, noch kunt u een band met uw persoonlijke situatie aantonen. Uw bewering dat uw familie in Canada woont voegt hier niets aan toe. Uw advocaat voegt enkele artikels toe aan uw asielaanvraag. Het gaat hier echter om zeer algemene informatie, die niets concreets toevoegt aan uw dossier.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. (...)"

2.6. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek.

In de mate verzoeker voorhoudt tot een "kwetsbare groep" te behoren, zijnde "Sikhs met een separatistisch gedachtengoed", benadrukt de Raad dat het behoren tot een bepaalde religieuze en/of politieke groep, niet inhoudt dat de asielzoeker kwetsbaar zou zijn in de zin dat aangepaste zorg en bijstand zich opdringt. Evenmin kan uit het behoren tot een bepaalde religieuze en politieke groep automatisch worden afgeleid dat de persoon vervolgd wordt. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een kwetsbare groep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins *in concreto* aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegt en evenmin nieuwe documenten heeft aangebracht die deze vastgestelde ongeloofwaardigheid zouden kunnen weerleggen.

De loutere toevoeging aan het verzoekschrift van algemene informatie aangaande de organisatie Dal Khalsa waar hij vroeger lid van was en de algemene situatie van Sikhs in India, wijzigt niets aan het voorgaande. Bovendien heeft verzoeker reeds meerdere van de toegevoegde stukken bij zijn eerdere asielaanvraag gevoegd en betreffen het afzonderlijke incidenten en gaat stuk 4 in tegen verzoekers beweringen, nu de Punjab niet voorkomt in de opsomming van de deelstaten waar het religieuze geweld verontrustend is. Dergelijke algemene rapporten volstaan daarbij niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Voor zover verzoeker van mening is dat geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar de door zijn advocaat gevoegde artikelen bij zijn huidige asielaanvraag, gaat hij duidelijk voorbij aan de terechte motivering van de bestreden beslissing dat het slechts gaat om zeer algemene informatie die niets concreets toevoegt aan verzoekers dossier. Opnieuw moet worden benadrukt dat de door verzoeker beweerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond en hij hierover in gebreke blijft.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te

worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke. Daarbij komt niettemin dat de Raad bij arrest nr. 163 539 van 4 maart 2016 reeds heeft gesteld dat het *“feit dat verzoeker pas na twaalf jaar en één dag nadat hij zich verzette tegen een geplande repatriëring, asiel aanvraag in België, wijst erop dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem beweerde vluchtelingenrechtelijke vrees of het reëel risico op ernstige schade”*. Thans wordt opnieuw vastgesteld dat verzoeker een nieuwe asielaanvraag indient om zijn repatriëring te verhinderen. Dergelijke handelwijze wijst op misbruik van onderhavige procedure te meer nu verzoeker ter terechtzitting hierover geen enkele nuttige toelichting kon geven.

Wat betreft de eventuele problemen die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wijst de commissaris-generaal er overigens nog correct op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: *“aanvraag art.9.3 dd. 08/10/2005 door DVZ negatief afgesloten op 08/11/2005, aanvraag art 9.3 dd. 08/05/2006 door DVZ negatief werd afgesloten op 04/08/2006, aanvraag 9ter dd. 03/07/2006 negatief werd afgesloten door DVZ op 06/12/2012, het verblijfsrecht (sinds 25/10/2012) ten gevolge van aanvraag 9bis dd. 11/02/2010 beëindigd werd door DVZ op 02/10/2013”*.

2.8. Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers vorige, eerste asielaanvraag.

2.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK